

Sygn. akt I C 745/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2021 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Agata Mikołajczyk
Protokolant:	protokolant Katarzyna Stania

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2021 r. w Rybniku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. we W.

przeciwko M. J.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. J. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. we W. kwotę 34.240,60 (trzydzieści cztery tysiące dwieście czterdzieści 60/100) złotych z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 32.985,67 (trzydzieści dwa tysiące dziewięćset osiemdziesiąt pięć 67/100) złotych od dnia 13 października 2020 roku do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.733,69 (tysiąc siedemset trzydzieści trzy 69/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 745/21

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. wystąpił przeciwko M. J. z pozwem o zapłatę kwoty 34.240,60 zł wraz z odsetkami oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona kwota wynika z zawartej w dniu 14 lipca 2017 roku umowy pożyczki nr (...) (k. 3-6).

Wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu przez pozwanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie umorzył postępowanie.

Po wniesieniu ponownie do Sądu Rejonowego w Rybniku pozwu i doręczenia jego odpisu pozwanemu wniósł on o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Pozwany podniósł, że powód nie udowodnił swojego roszczenia tak co do zasady jaki i co do wysokości. Pozwany zaprzeczył, że kwota pożyczki została przekazana w całości zgodnie z umową. Dodatkowo pozwany podniósł zarzut nieskutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki oraz zakwestionował przedłożone przez powoda dokumenty, wskazując, iż nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych przez sąd (k. 39-40).

W piśmie procesowym z dnia 25 czerwca 2021 roku powód odniósł się do zarzutów pozwanego podniesionych w odpowiedzi na pozew i wskazał, że przedłożone dokumenty są dokumentami prywatnymi, które nie wymagają poświadczenia za zgodność z oryginałem, gdyż stanowią inne środki dowodowe. Dokumenty te stanowią również dokumenty w rozumieniu art. 7 Prawa bankowego. Dodatkowo powód wskazał w jaki sposób obliczył żadaną kwotę. Ponadto, powód przedstawił szczegółowe rozliczenie pożyczki (k. 44-47).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 14 lipca 2017 roku pozwany zawarł z powodem umowę pożyczki nr (...) na mocy, której pozwanemu udzielono pożyczki w kwocie 50.000,00 zł. Umowa została zawarta na czas określony tj. do dnia 28 lipca 2022 roku. Całkowity koszt pożyczki wynosił 67.495,80 zł i składał się na niego oprócz kwoty udzielonej pożyczki: odsetki w wysokości 3.365,68 zł, prowizja w wysokości 3.000 zł, składka z tytułu umowy ubezpieczenia 11.130,00 zł.

/dowód: umowa k.11-16/

Pismem z dnia 19 kwietnia 2020 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty zadłużenia wymaganego na dzień 19 kwietnia 2020 roku w wysokości 6.651,98 zł wynikającego z powyższej umowy.

/dowód: wezwanie wraz z dowodem nadania k.23, k.27, wyciąg z ksiąg banku k.29-30/

Pismem z dnia 9 sierpnia 2020 roku powód wypowiedział umowę pożyczki o nr (...) w całości z 30-dniowym okresem wypowiedzenia.

/dowód: wezwanie wraz z dowodem nadania k.25, k.28/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane powyżej dokumenty. Wiarygodność tych dowodów nie budziła wątpliwości Sądu. Dowody te miały status dokumentów prywatnych lub wydruków komputerowych, jednak brak było dowodów przeciwnych, które poddawałyby w wątpliwość okoliczności z nich wynikające. Wyjaśnić należy, iż to, że strona pozwana kwestionuje jakiś dokument prywatny, nie dyskwalifikuje go jako dowodu. Dokumenty prywatne posiadają moc dowodową i stanowią dowód tego, że osoby, które go podpisały złożyły oświadczenia w nich zawarte (art. 245 k.p.c.). Nie można z góry odrzucić dowodu w postaci dokumentu prywatnego jako pozbawionego wiarygodności, a tym samym mocy dowodowej tylko z tego powodu, że nie jest dokumentem urzędowym. Sąd ocenia go przez pryzmat całokształtu okoliczności zaistniałych w sprawie, opierając się na zasadzie wynikającej z art. 233 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie poza sporem był fakt zawarcia przez strony umowy pożyczki. Sporna była kwestia wysokości dochodzonego roszczenia oraz skuteczności wypowiedzenia umowy pożyczki.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Powód zgodnie z wymaganiami k.p.c. wykazał podstawę swojego roszczenia przedstawiając umowę pożyczki oraz potwierdzenie transakcji, który potwierdza przekazanie pozwanemu umówionej kwoty pożyczki. Dodatkowo w replice na odpowiedź na pozew powód szczegółowo odniósł się do zarzutów pozwanego oraz wyliczył i wyjaśnił jakie kwoty złożyły się na dochodzoną kwotę. Przedstawione wyliczenia zgodne były z postanowieniami łączącej strony umowy pożyczki.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu pozwanego, który dotyczył braku wykazania roszczenia co do wysokości. Pozwany kwestionował wysokość zobowiązania jednak nie przedstawił żadnych dowodów, które wskazywałyby na okoliczność, iż zobowiązanie wobec powoda istnieje w mniejszym rozmiarze niż wskazany przez powoda. Tymczasem ten, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (wyr. SN z 20 grudnia 2006 roku, sygn. akt: IV CKS 299/06). Wskazać przy tym należy, że strona nie może poprzestać na wyłącznym kwestionowaniu roszczenia co do zasady, jak i wysokości. Tymczasem powód przedstawił szczegółowe rozliczenie pożyczki, uwzględniające wszystkie wpłaty pozwanego. Pozwany nie zgadzając się z twierdzeniami powoda mógł wykazać przy pomocy wydruków z własnego rachunku bankowego, że kwota w wysokości wskazanej przez powoda nie wpłynęła na jego rachunek lub, że została zwrócona.

Odnosnie mocy dowodowej dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda, wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, co wynika z przyjętej powszechnie wykładni przepisów art. 308 k.p.c. Wydruki komputerowe stanowią, bowiem "inny środek dowodowy", o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty.

Na marginesie wskazać należy, iż Sąd również nie podziela stanowiska pozwanego jakoby powód nie wypowiedział skutecznie ww. umowy pożyczki. Powód wykazał, że wezwanie do zapłaty oraz wypowiedzenie umowy pożyczki zostało nadane na aktualny adres pozwanego wynikający z umowy pożyczki. Z załączonych do akt sprawy elektronicznych dokumentów wygenerowanych z systemu Poczty Polskiej wykazał, iż zarówno wezwanie do zapłaty, jak i wypowiedzenie umowy zostały przesłane do pozwanego. Pisma te zostały odebrane osobiście przez pozwanego kolejno w dniach: 12 maja 2020 roku (wezwanie do zapłaty k.27) oraz 1 września 2020 roku (wypowiedzenie umowy pożyczki k.28). Tym samym przyjąć należy, że pozwany zapoznał się z treścią obu pism, bowiem zgodnie z treścią art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Zatem z całą stanowczością można stwierdzić, iż dowód ten pozwala na przyjęcie domniemania faktycznego doręczenia przesyłki adresatowi (art. 231 k.p.c.). Zatem doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy i tym samym postawienia w stan wymagalności należności wynikających z tytułu umowy pożyczki.

Zatem, roszczenie powoda było zasadne zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Z tych przyczyn uwzględniono powództwo. O odsetkach orzeczono po myśli art. 481 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 k.p.c. kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.733,69 zł, na którą tołożyła się opłata od pozwu w kwocie 1.713 zł, opłata z tytułu poświadczenia notarialnego pełnomocnictwa w kwocie 3,69 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (1.713+3,69+17=1.733,69) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty zgodnie z regulacją z art. 98 § 1¹ k.p.c.

Sędzia Sądu Rejonowego

Agata Mikołajczyk